

ZA KAMEROU
ZAČÍNÁ SKUTEČNÝ PŘÍBĚH

Naostro

Sv.Rebelka

Vydalo v roce 2026

Secret Press
Kontakt:
Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice
www.secretpress.eu
e-mail: secretpress@secretpress.eu
1.elektronickou publikaci, 1. vydání a 34. eknihu
v edici Secret Press
Autor © Sv.Rebelka
Obálka a grafika © Dita Horká
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN:
978-80-88553-38-0 PDF
978-80-88553-39-7 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace

Dostat nabídku napsat reportáž ze zákulisí pornoprůmyslu by pro mě měla být životní příležitost. Jenže je tu jeden drobný problém. Je mi čtyřiadvacet a ještě pořád jsem panna.
Pak poznám Vincenta de Vriese, známého jako Vince XL. Úspěšného pornoherce, který má za sebou stovky žen a o sexu ví snad úplně všechno. A já dostanu ten nejšílenější nápad svého života. Požádám ho, aby mě naučil všechno, co mi dosud unikalo.

Naše dohoda je jednoduchá. Žádné závazky, žádné city. Jen sex a pár soukromých lekcí. Jenže čím víc se toho od Vincenta učím, tím víc začínám toužit po něčem, co mi nikdy neslíbil. Protože zamilovat se do pornoherce rozhodně nebylo součástí mého plánu.

Kapitola 1

Gaby

„Vicky, určitě máš na stole ještě něco jiného, o čem bych mohla napsat.“

Doufám, že nezním tak zoufale, jak mi je. Pod stolem mám kotníky zaháknuté za nohy židle a do lýtka mě začíná brát křeč. Povolím kolena a zastrčím si za ucho pramen plavého mikáda, který mi pořád padá k bradě. V duchu probírám všechna témata, která se za těch pár měsíců v redakci objevila. Dokázala bych napsat skoro o čemkoli, třeba i o lidech, kteří si načerno pronajímají místa na přivazování kol. O těch bych se s chutí rozepsala, stačilo by, kdyby mě Victoria pustila ze židle a nechala jít po svých.

Jestli někdy napíšu vlastní životopis, bude se jmenovat *Beznaděj*. Podle názvu by si člověk mohl myslet, že jde o horor, ale pravda je mnohem nudnější. S vlastním jménem zatím žádnou velkou díru do světa neudělám. V Utrechtu jsem pořád poslouchala, že jsem velká ryba v malém rybníce. Za každou takovou radu po euru a mám na nájem. Kdyby mi za ně někdo platil už v Utrechtu, možná bych se před půl rokem ani nestěhovala. V Amsterdamu mám mnohem častěji dojem, že by si stejně nikdo nevšiml, kdybych z mapy zmizela.

Victoria se dívá přes moje rameno do redakce, odkud se ozývá přerušované klapání klávesnic. Všichni tam píšou líp než

já a nejspíš se dokážou soustředit i v tom neustálém klapání klávesnic. Sama se v kanceláři sotva soustředím na čtení článku. Pár ulic odtud se dá sednout k vodě s kávou a výhledem na dům, který od časů Rembrandta držel pohromadě kdovíjakým zázrakem, a oni dobrovolně koukají do zažloutlé zdi.

„Můžu to dát komukoli z nich. Někteří z kluků by za reportáž tohohle… ražení byli ochotní vraždit.“ Victoria se odmlčí a podívá se zase na mě. „Gaby, píšeš dobře. Když otevřu nějaký tvůj článek, z každého odstavce je poznat, že jsi ho napsala ty, a zrovna v tomhle městě je takový pohled potřeba. Zákulisí porna, kam se obyčejný čtenář normálně nedostane? To bude lidi zajímat. A až to vyjde, klidně se toho můžou chytit i větší weby.“

V tom má pravdu, jen se mi nechce psát o pornoprůmyslu. Už si představuju, jak se navlékám do ochranného obleku, abych mohla někomu podat ruku. Pak mám vést rozhovor s odbarvenou blondýnkou, která sotva napočítá do pětadvaceti. V té branži mi asi nechají spoustu prostoru a já ho nejspíš využiju k tomu, abych si půlku článku vymyslela. Ještě bych za to mohla nějakým zázrakem vyhrát cenu za osobní reportáž.

„Vážím si toho, vážně, ale nemyslím, že na to mám… potřebnou kvalifikaci?“

Na konci věty mi hlas sotva znatelně přeskočí do otázky. Kdybych mluvila s někým jiným, možná by si toho ani nevšiml. Victorii se v koutcích úst objeví úsměv a kolem očí jí naskočí jemné vrásky, kterých si jindy skoro nevšimnu. Nedokážu

odhadnout její věk, stejně jako u poloviny lidí, se kterými jsem se tady zatím seznámila.

„Aha. Nemáš proti tomu nějaké náboženské výhrady?“

Zavrtím hlavou a podle toho, jak si mě změří, vím, že jsem jí právě řekla víc, než jsem měla v úmyslu. Vstane od stolu, obejde mě a přibouchne dveře, které oddělují její pracovnu od redakce. Když se vrací na místo, střelka zámku za mými zády docvakne a hluk z redakce se ztlumí.

„Jestli se stydíš mluvit o sexu, přestěhovala ses do dost nešikovného města.“

„Nestydím se o něm mluvit. Jde spíš o to, že…“

„Je to pro tebe úplně cizí území?“

Tváře mi hoří, ačkoli jsem ještě v podstatě nic nepřiznala. Victoria si podepře loket o stůl a nechá mě, ať si sama vyberu, jak moc se před ní shodím.

„Můžeme tomu říkat třeba takhle. Dej to někomu z těch, co by za podobnou příležitost vraždili, Vicky. Vážně vezmu cokoli jiného.“

Neodpoví a já ten její pohled dobře znám. Pro The Current píšu externě skoro tři měsíce, práci odevzdávám včas a s texty bývá spokojená. Z honorářů se sama neuživím, ale když k nim přičtu zakázky na grafiku a úpravy cizích článků, většinou mi po zaplacení nájmu zbyde i na jídlo. Teď si říkám, že kdybych mlčela stejně dobře jako ona, možná si vyjednám ještě něco navíc. Jenže po pár vteřinách se už ošívám a beru slovo zase já.

„Přece musíš mít ještě něco. Do zítřka ti najdu jiné téma, které bude mít pro čtenáře přinejmenším stejný potenciál.“

„Za tohle dostaneš dva a půl tisíce eur. Kdyby reportáž převzal někdo větší, můžeme se bavit i o dalším honoráři.“ Rozhlédne se po vlastní pracovně a zavadí očima o krabici, kterou si podkládá monitor. „Máš na víc než jen na psaní pro malý web, který žije od jedné faktury za reklamu ke druhé. Vždyť ty už dávno můžeš psát pro časopis, který budeš sama hrdě nosit v tašce.“

Dva a půl tisíce. Už jsem uvažovala, že byt pustím, zabalím krabice a vrátím se do Utrechtu, protože tam si aspoň můžu na přechodnou dobu nechat věci u rodičů. Díky téhle reportáži bych měla nejméně na dva měsíce vystaráno.

„Ani za nejdelší věci jsem od tebe nedostala polovinu. Co se najednou změnilo?“

„Je to mnohem víc práce, než kolik po tobě normálně chci. A taky už vím, co umíš. Kolik jen vyšlo textů o Noordu a trajektech od Centraalu? Půl dne jsi seděla na molu se ženou, která tu linku řídí, a já si nakonec přečetla i popisky pod fotkami. Vybrala jsem si tě schválně, tak mi jednou věř. Mohlo by ti to pomoct v práci.“ Victoria sáhne po hrnku a obrátí ho uchem k sobě. „A možná i jinde.“

Uvolním ruce, které jsem dosud svírala v klíně. Z lidí, které jsem v Amsterdamu zatím poznala, je Victoria asi jediná, u které nemusím po každé laskavosti přemýšlet, co za ni bude

chtít. Někdo chce peníze, někdo schůzku a někdo mě drží na telefonu do půlnoci, protože si neumí rozvrhnout práci.

„Necháš mě si to promyslet? Ozvu se ti hned zítra ráno."

U reportáže o trajektech mi stačilo dívat se a poslouchat. Dokázala jsem se zeptat, co dělá řidička, když v šest ráno fouká od vody a první cyklisti se jí přes palubu derou na druhou stranu. U porna si nedovedu představit ani jedinou otázku, kterou bych ze sebe dokázala dostat.

„Hned ráno. Jestli to nabídnu ostatním, budou se o to prát."

Pohybem ruky mě vyprovodí ze dveří a už se vrací k monitoru. Na zdvořilé loučení si Victoria nikdy moc nepotrpěla, takže za sebou zavřu sama.

⁂

Po schůzce s Victorií mi můj malý byt připadá ještě těsnější. Nad soklem u okna se na zdi táhne šedá šmouha a hromada rukopisů vedle notebooku dorůstá výšky, při níž už jí nemůžu říkat pracovní podklady a zároveň si zachovat tvář. Kéž by všechny listy ležely aspoň na konferenčním stolku. Rozlezly se mi od tiskárny až na kraj kuchyňského stolu, který je ve skutečnosti sotva tak hluboký jako školní lavice a na jednom konci se opírá o topení.

Dávno nevím, která verze je která. Otevřu poslední upravenou verzi a při čtení mě zase přepadne vztek. Radši si vytisknu další kopii, než abych si poznámky zapisovala do té,

kterou už mám před sebou. Na jedné hromadě tak leží tři verze stejného večera, v každé se někdo opije v jiném baru a všechny končí ve stejném mrtvém bodě. Před odjezdem bych si mohla aspoň uklidit, jenže kdy přesně jsem naposledy napsala něco, co by za ty hromady papíru stálo?

Přestěhovala jsem se sem se svatým přesvědčením, že napíšu pořádný román. Už dvakrát jsem ho celý hodila do koše a obratem ho lovila mezi slupkami od cibule.

Když mi volají kamarádi z Utrechtu, tvrdím jim, že kromě zakázek píšu i pod pseudonymem. Všichni zkoušejí zjistit, pod jakým, takže jsem kolem svého neexistujícího úspěchu stihla vyrobit slušné tajemství. Ve skutečnosti sedím v malém bytě s flekatými zdmi, nedokážu dopsat druhé dějství a o milostném životě by se dalo mluvit jedině tehdy, kdybych s někým nějaký vedla.

Potřebuju se rozhodnout, co s tou reportáží. Jednou týdně někdo v novinách prohlašuje porno za miliardový průmysl, který kazí mládež. O týden později zase někdo vede rozhovor s herečkou, která nemůže najít byt, protože si ji majitel vyhledal. Témat je dost, jen mi žádné z nich zatím nepřipadá dost moje na to, abych si kvůli němu sedla k počítači na dva měsíce.

Mobil se rozvibruje na stole a na displeji se objeví Jade. Vybavím si letenku v e-mailu a znovu zkontroluju čas. Když jsme si před třemi týdny konečně domluvily společný víkend, našla jsem spoj do Nice za polovinu běžné ceny. Teď mi do

odjezdu na letiště zbývá sotva dost času, abych si sbalila, a přesto jsem to celé dopoledne odkládala.

„Ahoj, Jade. Tak co, kde jsi?“

„Válíme se na pláži a za chvíli budu mít písek i v telefonu.“

V pozadí slyším vodu a někoho, kdo se směje. To množné číslo je nové. Jade od školy střídá města a práci tak rychle, že si její adresu raději nepíšu, protože než se odhodlám koupit známku, bydlí jinde. Naposledy jsem ji viděla před víc než dvěma lety. Představa, že se s ní mám konečně sejít a že si k tomu bez varování přizvala bůhvíkoho, ve mně probouzí starší sestru, která se vždycky jako první ptá, kde bude spát.

„My?“

„Dorazili jsme asi před hodinou. Našli jsme pláž v Juan-les-Pins. Sbal si bikiny a přijeď dělat ostudu sem.“

„Mám teď rozdělanou práci.“

V pozadí se znovu ozve smích a duté plesknutí míče. Jade je na druhém konci linky venku, střídá slunce s vodou, a já se tu snažím přijít na to, jestli si na nájem dokážu vydělat psaním o pornu. Věc, kterou mám rozdělanou, přitom pořád existuje jen jako nabídka od Victorie a pár nápadů, které si ani nechci poznamenat na papír, jak se stydím.

„Gaby, vždyť máš koupenou letenku. To se na mě po takový době vykašleš kvůli práci? Vezmi si počítač s sebou, akorát ho nezahrab do písku. Prosím tě, přijeď. Já tě chci vidět.“

Protáhne poslední slovo přesně tak, jak to dělávala ve dveřích mého pokoje, když si chtěla vypůjčit něco ze skříně. Na

stole mám rukopis, nad kterým bych se zbytek dne dokázala trápit úplně stejně úspěšně jako včera. O víkendu tu stejně nikdo nebude stát s klíči a upozorňovat mě, že venku je pěkně a já jsem si ještě ani neobula boty.

„Potrvá mi věčnost, než tam dorazím. Musím se ještě vyhrabat z bytu, sbalit si…“

Už při tom se hrabu ve věcech, které visí přes opěradlo židle, protože si pamatuju, že jsem tam někde měla bikiny.

„Snad tu moře do té doby vydrží.“

Jade zavěsí a já najdu spodní díl skoro okamžitě. Vrchní zapadl do nohavice džínů, které jsem v pondělí pověsila na židli mokré od deště, a když ho konečně vytáhnu, naskládám do kabinové tašky ještě kraťasy, tričko a čistý ručník. Notebook vezmu taky, protože má Jade pravdu. Pracovat můžu i ve Francii a už teď si umím představit, že budu mít výčitky v kterékoli zemi.

⁂

Když konečně sestoupím z rozpálené promenády do písku, slunce mi prohřeje kůži tak rychle, až se musím zastavit a stáhnout si z ramen popruhy od tašky. Jade byla odjakživa dobrá v tom odhadnout, co lidem schází. Mě neviděla celé roky, a stejně předem věděla, že se mi po několika hodinách cesty uleví už při pohledu na lidi, kteří si celý den nevzpomněli na počítač.

Z letiště pokračuju vlakem, protože po zaplacení letenky rozhodně nehodlám utrácet další peníze za taxík, a od nádraží se ještě kus cesty vleču pěšky s taškou přes rameno.

Když Jade znovu volám, nejsem si jistá, jestli se od dopoledne nepřesunuli někam na jídlo. Telefon zvedne na první zazvonění a já si teprve potom sundám tašku z ramene.

„Konečně. Už jsme si mysleli, že ses na nás vykašlala."

„Hele, přestaň s tím množným číslem. S kým jsi přijela?"

Přejedu pohledem po pláži, kde se mezi lehátky a rozloženými ručníky tísní několik stovek lidí a každá druhá holka má na nose stejně velké sluneční brýle jako moje sestra.

„Uklidni se, Gaby, je to můj kluk. Nesehnala jsem ho cestou někde u stánku. Mávám na tebe, vidíš?"

„Jo… asi jo."

„Tady vlevo. Skáču jak blázen a koukají na mě i lidi ze člunu. Jak to, že mě ještě nevidíš?"

„Už na tebe zírám taky. Jdu za tebou."

Zavěsí a rozběhne se mi naproti. Tmavě hnědé vlasy má delší, než když jsme se loučily naposledy, a končí jí hluboko pod lopatkami. Pod očima jí prosvítá bílý opalovací krém a podle zarudlého nosu začínám tušit, jak dopadnu odpoledne sama. Obě máme světlou pleť, která se na slunci spálí dřív, než si stihneme pořádně užít pláž. Jinak se na ní skoro nic nezměnilo, protože mě bez varování popadne do náruče, přimáčkne mi obě ruce k tělu a začne se mnou kolébat, jako

jsme se kolébaly v dětství, když jedna přijela po prázdninách domů.

„Já tě neviděla celou věčnost. Pojď, musím tě s někým seznámit.“

Nikdy se nezmiňovala o tom, že by se ke klukovi chtěla ještě někdy nastěhovat nebo mu vůbec po třetí schůzce zvednout telefon. Tahle snaha mě seznámit s jejím záhadným přítelem je sama o sobě novinka. Jak se protahujeme mezi ručníky k vodě, vyhlížím někoho s dredy a ošoupanou kytarou, protože přesně takové kluky si kdysi vodila domů a jejich jména si plést nepřestala ani máma.

Děti běhají mezi lidmi s míčem a u mělčiny se několik začátečníků na prknech pokouší vstát v malých vlnách. Jade mě stáhne doleva, kde málem šlápnu do příkopu kolem pískového hradu, a zastaví před chlapem bez trička. Je vysoký, potetovaný od ramen skoro až k pasu a podle toho, jak se zvedá z písku, má v pažích dost síly, aby mě zvedl i s kufrem.

Vůbec se nepodobá klukům, které dřív tahala na rodinné oslavy. S mámou už kvůli nim měla nejednu hádku, takže už jen při seznamování trochu ztuhnu, ačkoliv zrovna já bych jí do vztahů mluvit neměla. Mám za sebou dva. Oba skončily tak mizerně, že mě od dalších nadlouho odradily. Chlap opodál nám mezitím s naprostým klidem dělá na ručníku místo a vůbec netuší, co všechno mi o něm v té krátké době proběhne hlavou.

„Gabriëlla.“

Podám mu ruku. Tu svou má celou od písku, ale přesto mi ji stiskne. Všimnu si, že čeká, až promluvím první.

„O tobě už jsem toho slyšel dost.“

Má hluboký hlas a krásně řezanou čelist. Když mi stiskne ruku, zrudnu a doufám, že se to ztratí mezi prvními následky odpoledního slunce. Jade se tváří nezúčastněně, ale tohle jí samozřejmě neunikne.

„Vsadím se, že z půlky je to blbost,“ odpovím jemu, ačkoli se dívám na ni. „Jade si ráda vymýšlí, hlavně když u toho nejsem.“

„Já jsem Liam. A neboj, u tebe to zatím bylo samé hezké.“

Nemám sestře co vytknout, co se výběru týče. Liam je kus, a navíc působí, že umí dělat i něco jiného než stát bez trička na pláži a vypadat skvěle. V duchu se Jade omluvím za tu představu a usměju se na něj.

„Těší mě.“

Oplatí mi to strohým, ale milým úsměvem.

„Gaby, čekám na tebe s koupáním už celou věčnost. Tak pojď.“

Kraťasy sotva přetáhnu přes patu, když mě chytí za ruku a táhne k vodě. Liam se natáhne na ručník, nasadí si brýle a založí ruce za hlavu. Vidím ho ještě mezi rameny dvou dětí, než se přede mě Jade postaví a cáknutím mě přiměje odvrátit obličej.

Voda je na koupání akorát. Přebrodíme se v ní po pás a já se celá ponořím, protože mě v tom téměř dokonalém tichu pod hladinou ani na vteřinu nenapadne, že bych měla něco rychle

vyřešit. Když se znovu vynořím, Jade se vznáší na zádech se zavřenýma očima. Nechám se taky nadnášet vlnami a chvíli jen tak plavu vedle ní, dokud se ke mně neotočí.

„Takže Liam?“

Zasměje se, zvedne hlavu a v tu ránu ji další vlna pleskne přes nos. Utře si vodu z očí a pokusí se pokrčit rameny, aniž by se přitom znovu potopila.

„To je na dlouho.“

„Tak mi to řekni ve verzi pro někoho, kdo se ještě nezačal topit.“

„Potkala jsem ho v klubu, kde dělám striptýz. Pomohl mi dostat se z průšvihu a už jsme spolu rok.“ Ohlédne se k Liamovi a pak zase po mně. Podle jejího úsměvu poznám, že zrovna tohohle kluka bych neměla házet do stejného pytle jako ty předchozí.

Další vlna mě sune zpátky ke břehu, protože se na ni zapomenu připravit. Jakmile se mi podaří znovu postavit, otočím se k sestře a setřu si vodu z očí.

„Beru to zpátky. Tuhle verzi potřebuju delší. V jakým klubu a z jakýho průšvihu?“

„Co sis myslela, že dělám s diplomem z tance? Využívám ho a vydělávám si tím velice slušně, abys věděla.“

Na břehu leží Liam ve stejné poloze a netuší, že si ho právě podezíravě měřím. Když Jade řekne průšvih, může tím myslet cokoli od ztracených klíčů až po rvačku, ze které ji někdo musel

opravdu vytáhnout. Snažím se neudělat ten obličej, při němž se mnou doma rovnou končila rozhovor.

„Jsi v pohodě? Chová se k tobě dobře?“

„Panebože. Já myslela, že ses odstěhovala do Amsterdamu, aby ti tam konečně vyoperovali tu tyč ze zadku. Asi jsem ti fandila zbytečně.“

„Promiň. Vůbec se mi neozýváš. Netušila jsem, že děláš striptýz nebo že budeš s někým takovým…“

„S někým takovým? Posloucháš se vůbec? Máma s tátou se na tobě podepsali mnohem víc než na mně. Liam je dobrej chlap. A já pořád stejná Jade, akorát se svlíkám za peníze. Vidíš mě kvůli tomu nějak jinak?“

Když mi to řekne rovnou, musím se zamyslet, proč mě tak zaskočilo, že se tím živí právě ona. Na škole tancovala s vyvrtnutým kotníkem, a když měla zůstat doma, cvičila potají v kuchyni, zatímco se ohřívala večeře. Nemělo by pro mě být tak těžké přijmout, že je ve své práci dobrá a že si ji sama vybrala.

„Asi ne. Jen jsi mě překvapila. Víš, že mám o tebe starost. To mám odjakživa a nikdy s tím nepřestanu, protože jsem tvoje sestra.“

„Vážně si ji nemusíš dělat. Mám tamhle chlapa, kterej se o mě umí postarat, když je potřeba.“ Bradu pohodí k pláži a podle výrazu bych řekla, že si na víkend s ním nijak nestěžuje.

Jade mluví o striptýzu stejně věcně, jak by mluvila o výuce tance. Jestli mám někoho požádat o radu s reportáží, je tu se mnou zrovna člověk, který se nezadrhne ani u prvního slova.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně. A jestli tě za tu otázku nepošlu do háje, možná dostaneš i odpověď.“

Victorii zatím nedokážu říct, proč se tomu článku tak bráním, přestože je to v Amsterdamu nejbližší člověk, kterého tu mám. Jade do toho nakonec zasvětím od začátku, od nabídky v redakci až po představu, že budu skutečným hercům pokládat otázky o sexu a pak o nich napíšu pro cizí lidi. U slov, která jsem doma dokázala používat v duchu skoro bez potíží, se mi najednou plete jazyk.

„Ale?“

„Ale budu v tom hrozná. Nemám s něčím takovým vůbec žádnou zkušenost.“

Kousek od nás si rodina hází létajícím talířem. Jedno z dětí se pro něj rozběhne tak blízko, že mimoděk ztlumím hlas, a Jade se ke mně musí naklonit.

„A nemáte tohle v popisu práce? Vezmeš, co už znáš, a zbytek zjistíš za pochodu. Dělají to přece všichni.“

„Ne všichni to dělají, pokud chápeš, co tím myslím.“

Jade dosud pozoruje bílé bójky na hladině, ale po mé odpovědi se ke mně prudce otočí a chytí mě za paži těsně nad loktem.

„Počkej. Ty mi chceš říct, že jsi ještě nikdy…?“

„Ano, jsem panna.“

Otočím hlavu k pláži a čekám, až se začne vyptávat, jak je to v mém věku možné, nebo mi aspoň předvede ten žert, který by

měla pro kohokoli jiného. Místo toho mi položí ruku na rameno a počká, až se na ni zas podívám.

„No a? Co je na tom špatně, prosím tě?“

„Přijdu do studia a budu si tam hrát na někoho, kdo má na tohle všechno názor. Ani nevím, jak bych se s nimi o tom mohla bavit.“

Pár minut vedle sebe mlčky plaveme. Jade mlčí úplně jinak než Victoria. Nechává mě v klidu přemýšlet a já nemám potřebu za každou cenu vyplňovat ticho. Pak se obě dotkneme nohama dna a Jade se ke mně otočí, v očích má stopu pobavení.

„Hledáš přece námět. Vždyť ho tu máš. Já bych to přestala schovávat.“

„Co přesně?“

„To, že jsi panna. Napiš to z pohledu někoho, kdo do toho jde úplně zvenčí. Tak to přece je.“

Plaveme zpátky k Liamovi, který se mezitím přestěhoval blíž k vodě. Jade ho požádá, aby nás vyfotil, a chytí mě kolem ramen. Když na nás zavolá, abychom se chvíli nehýbaly, po kotnících mě šimrá pěna a rozesměju se zrovna ve vteřině, kdy stiskne spoušť. Jade mi fotku určitě večer pošle a mně při pohledu na ni dojde, že jsem se za celé odpoledne s vlastní sestrou stihla vyfotit přesně jednou, ale stačilo mi pár minut vedle ní ve vodě a mám se k čemu vracet.

Jade umí být zbrklá a mně její rady málokdy přinesou klid, jenže teď má pravdu. Victoria věří, že by mě ta reportáž mohla v práci posunout, a já právě dostala nápad, se kterým se dá

opravdu začít. Stačí v ní o sobě říct věc, kterou jsem až do dneška nedokázala přiznat ani vlastní sestře.

Kapitola 2

Vincent

Sex mě nepřestává bavit. Spal jsem se třemi sty devadesáti osmi ženami a pořád si pamatuju každou zvlášť. Dokonce si vedu i diář, kam si zapisuju jména i poznávací znamení. Jedna měla pihu na kundičce, druhá smrděla jako polívka, jiná šilhala, když se udělala, a já musel zavřít oči, abych udržel vážný výraz. Počítám jen ty, se kterými jsem byl v soukromí. Kdybych si měl nechat vytetovat čárku za každé natáčení, brzy bych na zádech neměl jediné volné místo a můj tatér by si na mě musel vyhradit celý den. Scarlett bude číslo 399. Zavolám mu, až budu mít volné odpoledne. Děláme to už tak dlouho, že by tu jednu novou klidně stihl o reklamní pauze.

„Já nevím, Vinci. Tohle je fakt velký."

Scarlett ke mně zvedne oči, nakrčí čelo a poslední slovo protáhne naschvál vysokým hlasem, protože jí v baru neuniklo, co to se mnou dělá. Na sobě má spodní prádlo, které se od balíčku stužek liší hlavně cenou. Nikde nic nezakrývá, akorát rozděluje výhled na několik částí, proti čemuž vážně nemám námitek.

„Jasně, že je velkej. Jinak bych se živil jako mechanik nebo bych dělal něco podobně úctyhodnýho."

Scarlett vypadá skvěle i mimo práci. V De Kade se za barem otáčí mezi lahvemi skoro každý večer a já už jsem měl dost

příležitostí si ji prohlédnout. S tím mluvením by trochu ubrat mohla, protože jsme po sobě v De Kade koukali dost dlouho, aby jí bylo jasné, koho si bere domů. V Amsterdamu zase nejsem tak neznámý a u baru jsem se nikdy nenamáhal vykládat jí, že se živím třeba prodejem vysavačů.

Dopiju zbytek whisky a sklenku odložím na komodu mezi náušnice a náramky, co vypadají, že je posbírala u pokladny v drogerii. Whisky je stejně laciná, ale od doby, co jsme přišli z baru, se mi na patře míchá tolik různých druhů alkoholu, že nad tím nemusím ztrácet čas. Když se otočím, Scarlett pořád klečí přede mnou a dívá se mi na ptáka. Těžko říct, jestli od něho čeká, že se jí představí.

Jsou ženské, které chtějí šukat s pornohercem jenom kvůli tomuhle. Mně nevadí ukázat jim, jak se s ním zachází, když o to stojí. Usměju se na ni tak, jak se na mě usmívá moje babička, kdykoli mi věří, že jí doma už konečně spravím kapající kohoutek.

„Tak si ho vezmi do ruky. Obemkni ho prstama, jak ti to půjde."

Počkám, až to udělá, a zblízka mi její dlaň připadá ještě menší. Prsty kolem něj sotva spojí a vzhlédne ke mně, očividně potěšená, že jsem si toho všiml.

„Pomalu, jak ti to bude příjemný. Teď zkus rukou nahoru a dolů."

Poslechne, dá si záležet na každém pohybu a skoro mě neškrábne nehty, přestože je má dlouhé a nalakované narůžovo.

Sevření má lehké a po whisky mi trvá o něco déle, než se odhodlám znovu promluvit. Koukám na ni a říkám si, že mám zatraceně dobrý večer.

„Nemusíš ho do sebe dostat celej, za to ti nikdo žádnou medaili nedá. Hlavně mi ho pěkně namoč. Rozumíš?“

„Chceš, abych použila jazyk?“

„Klidně rty, jazyk nebo prsa, zlato. Čímkoli, co mi ho namočí. Nechám ti v tom rozumnou míru tvůrčí svobody.“

Je krásná, a když se konečně přestane tolik soustředit na instrukce, začne si to i užívat. Usměje se a přitiskne ústa k mému podbřišku. Rukou mě mezitím pevně drží a drobnými polibky postupuje nahoru. Techniku má svoji a vůbec není špatná, i když ji teď baví dělat, že neví, kam s rukama.

„Líbí se ti to?“

Ten její vysoký tón mě bere. Sama dobře ví, že kdyby se mě zeptala normálně, spíš bych si všiml, že si ze mě celou dobu dělá srandu.

„Kadí snad papež v lese?“

Zůstane na mě zírat, protože jsem popletl dvě rčení dohromady a ona si očividně není jistá, jestli za to může ta whisky. Rozesměju se a zavrtím hlavou.

„Jde ti to parádně. Jen tak dál.“

Jazykem mi přejede po špičce a pak přitlačí, protože vidí, že to snesu. Zkušenosti jí nechybějí, jen se ještě nerozhodla, kolik si toho troufne vzít do pusy. Vince XL mi neříkají kvůli tomu, že kupuju trička v oddělení pánských nadměrek.

Rozevře rty kolem žaludu a ze mě překvapením unikne hlasitý nádech. Mohla by zůstat u polibků a nestěžoval bych si, jenže jí to teď evidentně přestalo stačit. Nabírá mě do pusy a honí mi ho rychleji, zatímco sama sténá. Na rtech má trochu lesku, který se ve světle z chodby teď odráží i ode mě. Zkusí mě nabrat hlouběji. Do pusy ho dnes večer celý nedostane, ale jazykem si s citlivou špičkou umí zatraceně dobře pohrát.

Díky tomu jí ruka klouže po tvrdém ptáku skoro bez odporu a mně stačí sledovat, jak si dává záležet. Jenže chci taky ochutnat, a tak ji chytnu za volnou ruku a vytáhnu ji na nohy. Je lehká, a jakmile stojí, zhoupnou se jí prsa v těch nicotných proužcích. Zachichotá se. Ženským se líbí, když je zvládnu zvednout a ještě u toho můžou okukovat kérky. Když tak nad tím přemýšlím, ještě jsem nenarazil na nic, na co by si mohly stěžovat.

Přejedu pohledem po zbytku těch proužků. Scarlett v nich vypadá zatraceně dobře a zvedá mi tlak už jen tím, že stihne o krok ustoupit a narazí přitom lýtky do postele. Dopadne na postel a já si před ni kleknu, abychom měli obličeje přibližně ve stejné výšce.

„Lehni si. Teď jsem na řadě já. Mám na tebe chuť už od baru.“

Odsune se po matraci dozadu a rozevře nohy. Dnes večer nemám náladu na předstírání nezájmu ani na dlouhé vysvětlování. Jestli bude mít někdy chuť si hrát s provazem, rád

jí vyhovím. Zatím jí položím dlaně na kolena a odtlačím je od sebe, až mezi ně můžu vklouznout.

„Jo, takhle. Bože.“

Otočí hlavu na polštáři, přitom jsem se jí pusou ještě ani nedotkl. S někým je to jednoduché, protože ti většinu věcí vyřídí sama výrazem nebo pohybem. Scarlett mi už u komody ukázala, jak moc se těší, a teď skoro nedokáže udržet boky na místě. Nejdřív ji udělám jazykem, a až bude uvolněná a mokrá, zkusíme zbytek.

Mezi proužky kalhotek není ve skutečnosti nic, co bych jí musel sundávat. Sehnu se k ní a dotknu se jazykem klitorisu. Lokty jí při pokusu zvednout se sklouznou po prostěradle. Vykřikne, a když ji přidržím za boky, zatlačí mi proti dlaním. Zatím ji nechci nechat převzít tempo. Chutná sladce a po prvním ochutnání chci víc. Rozevřu ji jazykem a zatnu nehty do kůže na jejích bocích.

Je hlasitá. Napadne mě, že se mě možná snaží ohromit, protože ví, čím se živím. Jednorázovky občas vycházejí líp, když o práci držím hubu, protože některé ženské s tím pak zacházejí jako s konkurzem. U Scarlett se ale spletu. Sotva sjedou moje rty níž a jazykem se dotknu jejího vchodu, doopravdy se udělá. Vykřikne moje jméno a zajede mi prsty do vlasů. Když za ně zatáhne, musím zvednout hlavu. Držím ji, dokud se zase nenadechne, a směju se jí do stehna, protože teprve teď vidím, jak málo jí chybělo.

Olížu, co po sobě nechala, a ještě pořád se jí třesou svaly, když se vrátím jazykem ke klitorisu. Pomůžu si prsty a po několika pokusech najdu rytmus, při kterém najednou úplně ztichne. Scarlett mi bez řečí ukazuje, co jí sedí. Stačí změnit tlak a mám jasno i bez toho jejího zkoumavého hlásku.

Pomalu se přesunu výš a vezmu do pusy jednu bradavku. Skoro vyletí z postele. Zajímalo by mě, jestli je vůbec místo, kde by se jí můj dotek nelíbil, protože mi k dalšímu výkřiku stačí jedna ruka mezi jejíma nohama a pusa na prsu.

„Do hajzlu, ty jsi dobrej."

Dech jí ještě nestačí na celou větu a na spánku se jí leskne pot. Zakřením se na ni. Jestli čeká, že budu při těchhle slovech skromný, ještě mě moc nezná.

„Tak už víš, proč mi za to platěj takový prachy."

Otočím ji na břicho a odsunu jí polštář, aby měla dost místa na ruce. Poslechne, ale dál po mně pokukuje přes rameno a čeká, co udělám.

„A teď zjistíš, proč mi říkaj Vince XL."

Rozevřu jí jednu nohu a druhou rukou uchopím ptáka, na kterého si navléknu kondom. Je úplně mokrá, přesto sáhnu po lubrikantu, který mi předtím ukázala v zásuvce, a rozetřu si ho po žaludu. Při doteku ucítím, jak je rozpálená, ale podle toho, jak napjatě leží, si nejsem jistý, jestli si dovede představit, co přijde.

„Ze začátku pomalu."

„Já ho potřebuju. Už mě s ním, prosím tě, ošukej, Vinci. Zvládnu to.“

„To teprve zjistíme.“

Zajedu do ní jen tolik, aby mě trochu ucítila. Okamžitě zvedne hlavu a naprázdno otevře pusu. Čekám, dokud se zase nerozhýbe a nepronese sama, jaké tempo potřebuje.

„Kecala jsem. Pomalu, prosím tě.“

Přesně to jsem čekal. Ustoupím a dopřeju jí pár pohybů, při kterých nikam nespěcháme. Roky to dělám před kamerou, a jakmile se kamera vypne, pořád mě překvapuje, kolik lidí mi zkraje nevěří, že vím, o čem mluvím.

Scarlett se mi postupně uvolní a přestane zadržovat dech. Po kouskách se do ní nořím hlouběji a podle toho, kdy mi zase stiskne předloktí, poznám, co už je moc. Když ji konečně nemusím držet za boky, vnímám každý pohyb jejího těla a chvílemi mám pocit, že cítím i její tep. Těch pár pokusů za to stojí.

„Můžu dál?“

Opřu se dlaněmi po stranách jejích ramen a skloním se k ní tak blízko, až se rty dotknu jejího ucha. Chytne mě za zápěstí a přitáhne si mě blíž.

„Ježíš! To ještě není všechno?“

„Jsme tak v půlce.“

Natáhnu se k okraji postele pro džíny a vyndám z nich peněženku, kterou jí položím vedle tváře. Pootočí hlavu a přes rozcuchané vlasy na ni vidí líp než já.

„Kdyby ses potřebovala do něčeho zakousnout.“

„Ty si ze mě děláš…“ Zarazí se a kývne, že můžu pokračovat.

Vezmu ji celou délkou a její výkřik mě skoro přinutí couvnout, jenže sama se ke mně přitiskne, i když se pod mojí vahou ještě chvěje. V téhle poloze cítím, jak se její tělo napíná proti každému mému pohybu, a když znovu vyvrcholí, rozechvěje se od ramen až k bokům. Už ani nepočítám, pokolikáté vyvrcholila, protože bych se v tu chvíli nedokázal soustředit ani na to, kolik mám rukou.

Když mě sevře, začnu přirážet rychleji. Na place bych možná přidal ještě víc, aby bylo co stříhat, jenže tady mi stačí, že si Scarlett bude pamatovat, koho si dneska přivedla domů. Natáhne ruce nad hlavu a chytí se výřezů v čele postele tak šikovně, že by je tam snad ani nikdo nevyřezával kvůli dekoraci.

Další kolo už by jí nejspíš úplně stačilo a mně samotnému začíná docházet trpělivost. V práci umím vydržet dlouho, když mě někdo pošle do záběru a čeká, že budu přesně vědět, kdy skončit. Teď se nepotřebuju řídit nikým a s každým pohybem cítím, jak jsem blíž. Scarlett vykřikuje a mezi výkřiky sotva popadá dech. Položím jí jednu ruku na bok, aby věděla, že se ještě může pohnout.

Vytáhnu ho, zvednu se na kolena a sundám kondom. Na dlani mi po něm zůstane její vlhkost a k vyvrcholení mi stačí pár tahů. Končím takhle už ze zvyku. První dávka jí přistane na záda, přesně kam jsem se díval, a další tři namířím níž, na pevný

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Naostro*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.